

Aki most huszonöt, az holnap huszonhat...

● Ady '25 – Művésztanárok és öregdiákok közös jubileumi tárlata

Ősz van. A hideg, az eső, a sárguló falevelek, a költöző madarak és a gyereket az iskolába vivő hátizsákok időszeke. Elkerülhetetlenül becsengetnek, a zalaegerszegi Ady Endre Iskola művészeti gimnáziumában immáron 25. alkalommal.

Az iskolában 1984-ben indítottak rajztagozatot, ami 1991-re hatosztályos gimnáziumi képzéssé fejlődött. Maga, a gimnázium ötlete Fischer György fejből pattant ki, és társaival: Frimmel Gyulával, Farkas Ferencsel, Gábrriel Józseffel és Németh Tamással karöltve kezdte el lerakni a környék színvonalas művészeti oktatásának alapjait. Rajtuk kívül nem feledkezhetünk meg Andor István, Dienes Gyula, Ernszt András, Gombos Zsófia, Horváth M. Zoltán, Nagy Szilvia,

Németh Klára, Orbán Ildikó, Rakonczay Ágnes, Tánzos György és Tóth Norbert munkájáról sem. Törekvésük nem volt hiábavaló, nem kevés kortárművésznek nyújtottak táptalajt tehetségük kibontakozására. Ugyancsak büszkék lehetnek az építészetet, a formatervezést, a grafikát vagy a divattervezést választó egykori tanítványaikra is. Az Ady Endre Iskola fent említett tanárai, valamint 27 volt diákjuk az iskola negyedszázados évfordulóját a zalaegerszegi Városi Hangverseny- és Kiállítóteremben rendezett tárlattal ünnepelték meg.

25 éven keresztül támogatni és fejleszteni az ifjú tehetségeket kemény munka. Talán erre is utal Fischer György *Sisyphus* című műve. A

Enteriőr a
kiállításról

Gyenes Júlia
Boróka :
Ikkrek

Gyarmati Dóra:
Tanulmányrajz

márványtömböt maga előtt görgető Sisyphus ugyanúgy megkísérel újra és újra feljuttatni a tömböt a csúcsra, mint ahogy tanáraink minden szeptemberben visszaülnek a katedrára újabb osztályokat istápolni. Michelangelo óta tudjuk, hogy minden kőben egy-egy remekmű van, azt csak ki kell szabadítani, vagyis az ifjú tehetségeket segíteni kell kibontakozni.

Persze, nem kell olyan véresen komolyan venni a dolgokat. Maga a kiállítás egy fricskával indul: mégpedig a 25 éves Ady Endre portréjával, és egy „szülinapi” Zala kockával (Monok Balázs). Mellette a gyerekkor játékosságára és gondtalanságára utaló *Tetrisz* és *M&M's* vagy a csínytevésekre emlékeztető *Virgács* (Fischer Judit) című akvarellek megidézik az iskolában töltött boldog békeidőket.

A kiállítást két nagyobb egységre lehet osztani; a hagyományos technikákat használó, klasszikusabb képzőművészeti részre és egy alkalmazott művészetre. Az előbbin kiemelt helyet foglal el Gombos Zsófia *Folklor utópia* c. triptichonja. Gombos a jelenkori falusi idillt helyezi steril térbe és festi meg csendéletként. Középen, a kék terítős asztalon a Szűz Mária szob-

rocska, a rózsaszín játék-póni, a szenes vasaló, az urna és a barna váza, a látszólag szerteszt hagyott műanyag papucs és szék, bármelyik falusi nagyszülői házban megtalálható. Nem túl esztétikusak vagy egyediek, igazából semmi különleges nincs bennük, de egy olyan identitást szimbolizálnak, amivel mindannyian azonosulni tudunk. Bár a kép egy utópiát próbál meg ábrázolni, mégis inkább keserű állapotot tükröz. A folklór sem a régi már: nagyanyáink kézműves tárgyait felváltja az olcsó, sorozatgyártott kínai műanyag. Az első ránézésre egyszerű kép elgondolkodtató kórkritikát foglal magában.

Szintén klasszikus képtípussal, a portréval játszik Gazdag Ágnes is. A *Hercegnő* egy róka-nyest fejű rokokó úri hölgy. A sötét, baljós háttér előtt dűsan redőzött ruhájában álló hölgy meztelen vállát takargatja kacéran leomló hajával. A megdöbbentő portré a zoomorf fejvel groteszknek tűnhet, de pont ez az attribútuma ruhazza fel a képet identitással. Tánczos György modellje még ennyire sem volt szégyenlős. A premerplán megfestett hiperrealisztikus női hátsó bármelyik férfimagazinban megállná a helyét. Nem mehetünk el szó nélkül Gyarmati Dóra *Tanulmányrajza*

Enteriőr
Fabók Dobribán
Fatime és
Ernszt András
munkáival

mellett sem. Az ő portréja egy visszafogott, ugyanakkor élettel teli szénrajz, még ha az ábrázolt lány tekintete mélabús is. A portrék közül pont az egyszerűségével tűnik ki, főleg ha Gyenes Júlia Boróka kettősportréját is számba vesszük. Az *Ikrek* arctalanul integetnek felénk. Az egybeolvadó háttér előtt zokniban és papucsban a világra csodálkozó fiúk hájas testalkatának kifejezetten jól tesznek az elnagyolt ecsetvonások.

Egy kicsit talán kilóg a sorból témáját tekintve Horváth László Adrián *Olyanok lesztek, mint az Isten* című művel. A Mózes első könyvére utaló futurisztikus tájkép az űrbe nyúlik. Egy felhőkarcolókkal teli városrészt ábrázol, ami a város többi része fölé tornyosul. Csak ezt a szeletét a városnak ragyogja be a fény, középpontjában a dubaji Burj Khalifa épülete, mint az édenkerti tiltott gyümölcsfa húzódik. Csábítóan ragyog, de ha leszakítjuk „gyümölcsét”, szemünk felnyílik és olyanok leszünk, mint Isten: jónak s rossznak tudói.

Kicsit könnyedebbek, a tárlat absztrakt képei, melyek közül Horváth M Zoltán *Rapcsolódások* és Ernszt András *Felszínen II* című művei tűnnek ki. Mindkét kép lendületes és magával ragadó, ugyanakkor a kékes-lilás tónusok nyugalmat, kiegyensúlyozottságot árasztanak magukból.

Sajnos, ami a szobrokat illeti, nem jutnak nagy szerephez. A már említett Sisyphuson kívül csak Nyéki-Bacsó Ágnes *Torzulások*, Andor István *Tűnődés* és Farkas Ferenc *Reggel* c. plasztikák kerültek bemutatásra.

A jó hír, hogy az iskola azon tanulóiról sem feledkezik meg, akik nem a képzőművészet berkein belül folytatták karrierjüket. A zalaegerszegieknek bizonyára ismerősek lehetnek Orbán Ildikó könyvborítói. Remélhetőleg magyarra is lefordítják majd Silvana Magro Poldo meséi c. e-könyvét, amit Tibola Vera bájos macskáival illusztrált. Szintén az egerszegieknek lehet ismerős Pál Annamária papírból lemodellezett tulipános szökőkútja, ami a Color Arts Fesztivál programfüzetének részét képezte. A városlakók a perforált szabásmintának köszönhetően meghajtogathatták a város jellegzetes szökőkútját, hogy a felújítása alatt se kelljen hiányolniuk. Viszont ne feledkezzünk meg az építészetről sem: Vidéky Viktória, Fischer Bence és Berecz Zsolt Gábor épülettervei egyszerűek, funkcionálisak és esztétikusak egyszerre.

Egy csoportos kiállítás megszervezése sosem könnyű feladat, főleg, ha 43 különböző korú és érdeklődésű művészről van szó. Ennek köszönhetően nem is lett homogén a kiállítás. Ami nem, baj, sőt, érdekessé teszi. Végig egy kettősség-játék figyelhető meg – a tanár-diák kapcsolaté, valamint az újraértelmezett klasszikus képzőművészeté és a hagyományokhoz visszanyúló alkalmazott művészeté. Mégis összhangban van, egy egységet alkot.